

MARIJIN

Nevtepenoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pčdesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrejüje ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štiričezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Pomočnica krščentikov.

Na spomin vnoĝih zmag, štere so si po prošnji D. Marije prisvojile krščanske čete (šeregi) nad sovražniki Kristušove vere, je Maticerkev nastavila svetek Marije, pomočnice krščentikov. Obhaja ga pa májuša 26. (ali v nedelo po tomi dnevi).

Mislimo mi na dvojo reč na te dén: 1) so ešče sovražniki božega imena i 2) izdajna moč Marije nad njimi. So sovražniki Kristušove prave vere. Ne bomo gučali ođ starih sovražnikov, krivo-vercov i razkolnikov, šteri so plašč Kristušov raztrgali i razcotali, zmislimo si na tiste, šteri so med nami, pred našimi očmi zrasli tak hitro kak gobe po deži. Glejte politične stranke. Liberalci proti Kristušovomi navuki trdijo, ka je država najvékša oblast na zemlji, ka má juš ešče Kristušovoj veri zapovedávati i jo spreminjavati. Kristušova vera nas pa vči, ka nikaj nesmemo včiniti, ka je proti božim zapovedam, čeravno bi nam država to zapovedávala ali zabranjüvala. Socialni demokratje včijo, ka je vera ne potrebna, naj človek ma samo dobro jesti pa piti. Kristuš, pa ki je nahrano i nahrani vsako gladno telo pa vči, ka je vera potrebna nateliko, ka brez njé nema na tom sveti dūša mirü na ovom pa zveličanja. Komunisti včijo, ka vse ka je na sveti, je njihovo, Kristuš pa prepove kradnoti i ešče poželeti lüčkoga blaga, zapovedava pa pravičnost i smiljenost do sirot, ka de vsaka lahko živela. Nacionalci (Fašisti na Talijanskom, Pangermani med Nemci, Panslavisti med Slovani, Panmadjari med Vogri itd.) ščejo

vse narode raznaroditi, vzeti njim jezik, včasi ešče vero i poznajo samo svoj narod. Kristuš nas pa vči, da smo si vsi bratja, imamo vsi pravice do življenja, do obstanka v svojih narodnih pravicah. Vsi ti krivi navuki se v milijonih i milijonih listah širijo, srcah gojijo. Vsi te žalijo Jezušovo Srce, motijo mir i mirni razvoj dūš, štere iščejo pot veki-večnoga žitka. Moj Bog, koliko svaje, bitja, kvara, klanja i nešetih drüĝih hüdobij se je porodilo iz teh krivih navukov! I nega tū pomoči? — Marija je vsegamogoča z svojimi prošnjami, nas včijo cerkveni sveti možje i očaki, ona je obramba krščentikov. Pomaga vsem, a potrebno je, da spoznamo, ka ma ona to moč, ka more pomagati. To njeno moč pa samo tak spoznamo, če jo prosimo za pomoč. O krščentiki, včinite to! Obrnite se k Mariji pa prosite jo pomoči! Prosite jo za Matercerkev. Prosite jo stalno čeravno z kratkimi molitvami, če samo z tem zdihávanjom: *Pomočnica krščentikov, moli Boga za nas!* Prosite i dobite, ar je Jezuš, večni Bog, to obečao.

Od molitvi.

Od takših molitvi bom pisao, štere ne sme moliti.

Ka, pa takše molitvi tūdi so?

To tak ka so, pa mnogo; z ednim ti je vse ne morem povedati, po drobnoma bom ti je doli pisao.

Takši molitvi je mnogo, štere so po čüdnovitosti z nebes k nam prinešena ali z nebes nazveščena. — Nego zato se razmi: Bili so sveti tūdi, šteri so dosta presvetlenja z nebes dobili i nam

molitvi spisali; njim je sveta mati cerkev dovolila i moliti dopüstila, takše se slobodno molijo i se ešče vrela preporačajo.

So z vün eti, drüĝe molitvi „z nebes zhájajoče“ i „svete“ pa „čüdnovite“ molitvi, štere že od začetka i do konca je vsaka reč uncotarija. Na priliko: „v edno velko kamna je bilo notri djano i v njem z nebes doli püščeno“. Drüĝa: „sveti Mihao arkangeo je zlatimi literami spisao i je tūdi z nebes poslao“, zdaj se praj nindri od zvüna Jeruzalema čuva. Tretja: „nekši, že pozablenoga imena püšpek, ali primaš je z nebes dobo od svojega angela“. Ešče so takše molitvi: „štere je sam Gospod Jezuš s svojov sv. rokov pisao pa blažena Devica Marija je pisala, ka se je njoj senjalo i ka je vidla v pekli.“ Sveta Maticerkev je etakšo molitev ne dovolila i moliti ne dopüstila, pa jo ne dopüsti nigdar. Zato je takše molitvi moliti i razširjavati ne slobodno.

Takše molitvi, štere čüdnovita dela obečavajo onim, ki je zmolijo, so vse hamišne, či vam do rok pridejo v ogen, v peč ž njimi. Bogá sküšávati je ne slobodno i je tūdi greh; tak nas vči katekizmuš. Te od Boga brez potrebčine čüdna dela prositi je tūdi greh. Takše molitvi moliti, ka se ne dovolijo v svetoj Matericerkvi, je tūdi greh. Zato, ar so takše molitvi, štere čüdna dela obečavajo, so ne z jedinjene z pravov verov. To so samo hamišne, ali šatrinške, lahko pravim čelarske molitvi, li v ogen ž njimi.

Takše molitvi, štere ti obečavajo: „ka či boš je molo, ti Bog vün nazvezti z tremi dnevi

naprej smrtno vōro i ti ne bode škodo ne nebeski blisk, ne krugla, ne sabla; pa či ravno ne veš plavati v pogūbelnosti v morji i se denok odmentūješ; ešče naprej boš zvedla noseča ženska, ka porodiš; sina, ali čer, či to molitev pri sebi nosiš. To je vse, vse norija, ne molitev. Razmeni i čeden krščanski človek na ogen lūči takše! To sam ti šteo povedati prvim.

Dale: So ešče takše molitvi, štere nebesko kralstvo, grehov odpūščenje; pa nevem do kelko sto jezer let odpūstke obečavajo onim, ki je zmoliyo. Z takšimi tūdi v ogen.

Komi je obečao Bog nebesko kralstvo? Onim, ki poleg njegove zapovedi živejo — Što dobi grehov odpūščenje? On, ki svoje grehe popolno, iz srca požalūje i se popi prav spovej, pa za njih zadosta pokoro včini; z vūn toga nega grehov odpūščenja. Samo „svete“ molitvi opraviti se ne zbrišejo grehi. Potrebno je za njih pokoro delati. Te tak takše molitvi, štere ti obečavajo: Či je zmoliš večkrat, či ravno brez spovedi ostaneš i či ravno ne bodeš celo veren krščenik, denok bode tvoje kralstvo nebesko. Te ti té „svete“ molitvi kradnejo dūsno zveličanje, te v kraj pelajo od prave vere. Začo je pa razčeši i v ogen lūči naj zgorijo.

Odpūstke pa što deli na zemli? Nišče ne drūgi Kristušov namestnik, rimski oča. Sveti oča so pa ešče nigdar ne i nigdar ne bodo delili odpūstke na jezero let, ali sam Bog ve na kelko jezer let. — Pa što dobi odpūstke? Samo on, ki je vu stališi Bože milošče i kaj na čast rimskoga očo včini, ali zmoli, kak je naprej pisano. Štera molitev ti telko odpūstkov ma, tej celi odpūstki so edna dobra debela laž. Ne so sveto vladajoči rimski oča dali odpūstke na takše molitvi. nego kakše votle pameti babe so je vkūp napisale i dale; lahko ešče kakši židov, šteri je že ne mogo živeti i si je s tem krūh pripravo. Li v ogen, naj zgorijo. Ka pravim, izdaj nega konca.

Dale: So ešče takše „čūdnovite“ i „svete“ molitvi, štere do samo te poprijete, či se telko, ali telko postiš i se po petkah, pa po sobotah, ali po nedelah od ništernoga dela zadržavleš, na priliko: „ne se česati, ne hižo pometati, ne se mujvati, ne v bunto idti, — kabi na takši den kder kaj vūn dao — ali na tržtvo idti, ne k sosedi, ne ob prvim kakše delo začnoti, ešče tak rekoč v ogradci ne koren genoti. Etakše „svete“ i Bog ve kakše molitvi, sloven lahko zove za badasto, za štringo.

Pa zakaj? Povej ti. Mi zato molimo i naše molitvi k Bogi zdigavamo, ar se vūpamo ka nas Gospod Bog milostivno poslūhne; za vrednost našega Gospoda Jezusa Kristuša. Ka v njegovom lmeni prosimo, to nam da, naš dobrotiven Oča nebeski! Či pa tvoja molitev vekšo zmožnost i oblast ma; šterov ti Gospoda Boga skūšavleš i ž njov dobra dela puno čūd prosiš, kak Herodeš, ki je od Gospoda čūde zelo, pa je nanč odgovora ne dobo. Ravno tūdi tak obhodi tvoja molitev, lahko neprestanoma moliš tvoje molitvi i poleg tvoji molitvi živeš; Božega blagoslova denok ne dobiš na tvoje delo, ar Gospod Bog nika i nika neima s takšimi molitvami, štere sveta Maticerkev ne pozna.

Samo se razmi, kak bi ti tam mogo Bog pomagati, kde ti takša dela činiš i molitvi moliš s kem svojo dūšo podkapleš. Lūči vse v ogen, te dosta fele: „Tobiašov blagoslov, ... Sedem nebeski zapretkov, moč i trošt... Svetoga Mihala pismo... Zlati oča naš...“ i vse spodobna čūda puna, svete molitvi, ar dosta bolše bode tem molitvam ogen, kak tvojoj dūši pekeo. To mi je tūdi na srci bilo.

Dale: Na slednje spodobno včini dragi krščenik, s takšimi molitvami, štere ti v pismi, ali na pisnici pošlejo. Ve je že v pamet vzemeš, ar na konci je vsikdar navadno, ka eto sveto molitev je nikši pūšpek, ali metropolit z nebe dobo, pa to devet

krat trbe „more musāj“ moliti, devetkrat doli spisati i devetim razdeliti, ali razposlati; te bode poprijeta tá molitev. Či to včiniš, prošnja se ti ravno tak, liki dva pa dva je štiri, spuni gvūšno, či pa to ne včiniš velki greh boš nasledūvao i ti žalost v hram pride. Vidiš, to je tūdi čelerija i norija. Molitev, istina ništera je dobra, pa lepa, pa po krščanskom zložena, nego 9 krat moliti, 9 krat pisati i 9 tim razdeliti, to je že comprinija. Gde je Bog pravo, naj njemi molitvi tak oprāvlemo, či ščemo, ka do nam poslūhnjena?

Moli stalno, ponizno z vūpanjom; to je vse od toga visi molitvena poslūhnjenost i prijetnost.

Pitas: Ka pa te naj molim?

Moli samo z takši moliveni knjig, štere so z pūšpekovov oblastijov potrdjene i dopūščene. Pitaj si Gospoda plebanoša, ali spovednika, kakšo molitveno knjigo si slobodno kūpiš i kakšo je ne slobodno.

Potom či po proščenjah rad hodiš, ali po senjah, ne daj vūn niti eden lūknjasti groš ne, na takše molitvi, na takše pesmi i na takše, naj bol in bole nove čūde pune laži. S takšimi si svojoj dūši zanke mečeš, ne ka bi Bogi dostojno delo, ali molbo včino.

Moli z dobri molitveni knjig! pravi več krat: Oča naš... Zdrava bodi Marija... i či vremen imaš, da očanaše vsikdar ne moreš moliti, moli sveto čislo lepo, ponizno. Dosta po čūdnovitoj molitvi... stālno obečanje, ne veri i či poznaš koga, ki takše moli, ali razširjavla, batrivno njemi povej, naj vse na ogen lūčij; ar mi, katoličanci nika nesmimo imeti s takšimi molitvami.

Žalostno je, lūdstvo sveto pismo i sveti evangelium nešče vervati i poleg njega živeti. Takše pa verje, ka lahko z rokov prime, dale brsne, da je laž. Čūdne molitvi se sploh najdejo: Od Kristušovi mok, od tri kaplice krvi i Bog ve ka več. To je ne slobodno moliti. Či si ščemo premišlavati od Kristušovoga trpljenja vzmimo si v roke evangeli-

umsko knigo, tam na kratki najdemo vse, ka je Jezuš trpo. Tam mamu passie cvetne nedele i velikoga petka, ona so zadosta zapremišlavanje, pa či so ti ne zadosta, tam maš križno pot, tisto moli, ne te naškrablene molitvi.

Prosim vas vse lepo ponizno: Nihajte ta vse takše norije i hamišne molitvi. Molite to, ka ste v cerkvi od dūhovnika i v školi od školnika čūli moliti. Či pa radi čtēte, v roke si vzemite več krat naš lepi „Marijin list“, ar on slūži dūši na dobro.

Drávec Alojz.

Cerkvene novice.

Evangeličanski pastor (farar) *dr. G. Bornig* so v Newarki té lepe reči povedali: „Vsaki den se pred našimi očmi porájajo nove ločitve (od vere) novi razkoli i številni razdori. Boj nas neprestano razdvaja, nikdar ne pridemo na pot združenja i vendar potrebčina notrašnjega zjedinenja vseh krščansko mislečih nej bila nikdar tak občūtna. Svetovni položaj nujno zahteva veliko združeno cerkev. Naše ločitve (protestanti majo do 300 vadlūvanj) so v velikoj meri krive zdajšnje svetovne tragedije (nesreče). Kregali smo se za malenkostni razlik volo i zavolo njih se štūkali, pri tom smo pa pūstili, da so se razrūšile združenja (organizacije) ljudstva. Či bi bili združeni v ednoj cerkvi, štera bi skrbela samo za božo slūžbo, premagala pa dūha razdvoja, bi človečanstvo obvarvali nej edne nevole. Svet plava dnes kak v nekoj norosti, *jedino sredstvo i jedino zdravilo je velika katoličanska cerkev.* To je eden združenja cerkvi. Dnes je to mogoče, ka bi optimisti (ki to največ dobra vidijo pri vsem) med nami pred 20 leti ne bili vūpali doseči. Včimo se, da spoznamo i či smo že znali, da znova spoznamo, da nam je katoličanska cerkev dala može, kak sv. Ambrozija, sv. Augustina, sv. Frančiška (Ferenca) osiškoga, sv. Ignacija Lojo-

lanskoga. Iznebimo se presodkov i opūstimo malenkostne, vozkosrčne nazore. Ka vidimo dnes? Rimskomi kardinali Mercieri (v Belgiji) smo kažūvali veliko češčenje. Prezbiterijanci, kongregacionalisti, episkopalci, baptisti, metodisti (to so raznih protestantovskih ver imena) so tek movali v pošūvanji do kardinala. Če pa pogledamo v naše lastne cerkve, je človeki obvūpati. Velika poslopja, štera majo tūdi svojo zgodovino, so popolnoma prazna. Vestnost, pošūvanje, marljivost; vse to pojemljē; vno go bi se pa lahko včili od mladeninsko živahne katoličanske Cerkve, predvsem pa ljūbezen do Kristuša i pošūvanje do dūhovništva. *Velika skrivnost katoličanske Cerkvi je v tom, da svojih navukov ne nikdar spremenila.* Ta cerkev ne nikdar zgūbila svoje moči; njena dūhovščina je vživala med ljūdstvom ugled. Katoličanska cerkev ne nikdar zgūbila dūha požrtvovalnosti i je človečoj družbi vsikdar kazala pot naravstvenoga (naturnoga) napredka. —

Pa ne bi ljūbili te cerkve, katoličanci, naše cerkve, od štere tak lepo svedoči evangeličanski dūhovnik.

Na vōdavanje M. Lista darūvali v kronah. N. 3000, Ciglar Marija, Sr. Bistrica 10, Magdič Ana V. Polana 10, Hozjan Manka 5, Gomboc Štefan Krajna 20, † Tkalec Jožef G. Bistrica 40, Kocet Magda Trnje 20, Tivadar Ivan Chicago 20, † Špolar Jožef i † Raj Ana Črensoveci 20, Horvat Štefan, Krenos Ivan Beltinci 10 (10 K. na Novine) Ros Jožef 4.

Pripočitev.

V svete meše na čast sv. Družini se zroči več oseb iz črensovske, tišinske tōrjanske i beltinske fare.

Zahvala.

Iz srca se zahvalim sv. Družini, Srci Jez. Mariji, sv. Jožefi za dobljeno pomoč v dūševnih i telovnih potrebčinaj. K. Č.

Bog dobro zna ka dela.

Eden bogat mož je jako veliko pobožnost meo do sv. Jožefa. Vsako leto je s posebnov slovesnostjov obhajao njegov svetek. Zgodilo se je pa, da njemi je v dvema letoma sporedom na god sv. Jožefa mro eden iz med treh sinov. Že se približavle tretji svetek i naš samec se ves žalosten sprehaja, boječ se smrti tretjega sina. Med tem pride k ednomi drevi, na šteromi opazi obešeniva dva dečaka. „Vidiš tistiva dečka njemi pravi eden glas. Dobro, znaj da tvojiva sina bi edenkrat tūdi tak visila, či bi gorizrasla. Pripravi se brezi straha k godi sv. Jožefa, ki ti je sproso od Boga milost, da sta ti dva sina nedužno mrla i da tretji, ostane na tvoje veliko veselje pobožen in pošten mož.“

Ta zgodbica nas dosta lepo ga lahko navči. Mnogi mislijo, da na sveti vekš nesreče nega, kak či nam što merje. Takši ljudje so vsigdar žalostni in v strahi, či samo čūjejo mrtvomi zvoniti. To se posebno zgodi pri materah, štere se tak bojijo za svoje dete, da se že naprej jočejo, či bi njim praj vtegnolo mreti. Istina, da je dete starišom veliko veselje, ar od njega čakajo pomoč in podporo na stare dni. Nego što vam zna povedati, či tisto nedužno detece tam v zibelki, gda zraste vam bo na veselje in ne na veliko žalost? Što vam to pove? Sam Bog, nihče drugi. On sam nam da življenje i On sam nam je lahko vzeme. Zakaj bi tedaj protistali njegovoj svetoj voli, štera nam samo dobro šče, namimre dūšno zveličanje? Ne smemo pa zato vsigdar praviti gda kakše dete merje: Bog je je k sebi vzeo, naj nebi kesnej starišom na žalost in špot bilo. To ne. Jako dostakrat Bog to včini, da kaštiga roditele, posebno či so gizdavi na svojo deco.

Mnoge matere to dobro znajo. Ešče tam v zibeli njim spi nedužen angelček, one ga že pa snovajo v svojoj misli, ka bo ž njega dūhovnik, ali barat, kmet

ali gospod, kama bo se ženilo itd. In rayno zavolo toga snovanja čütijo tak strašno boležen, či njim dete vtegne mreti. Koliko joča potem! Rade bi šle žive v grob za detetom, štero se že veselil med angelskimi kori, naj bi samo mogle pri njem biti. To so velike probe za našo vero v Boga in v njegovej modroj previdnosti. Dobro znamo, da nam niti vlas ne spadne z glave brezi božje vole, pa itak se neščemo podati v njegovo sveto ravnanje. S tem pokazemo, da je naša vera slaba, da mammo malo vüpanja in lübezni do Boga. Što je močne vere, se zna potroštati kak Job: Bog je dao, Bog je vzeo, naj bode blagoslovljeno njegovo sveto ime.

Što ma vüpanje v Boga, zna da pride čas, gda se znova najde s svojimi dragimi na ovo sveti. Tretja jakost, namre lübezen nas pa vči, da moremo lübiti Boga bole kak vse drugo, zato za njega volo radi darüjmo vse, ka nam je drago na zemli. R. J.

Mir vam bodi!

Tisti dober Jezus, ki je včio svoje Apostole, da naj, kamkoli pridejo, želejo vsem njegov mir, se je prikazao po svojoj smrti trepetajočim i straha punim apostolom, rekoč: Mir vam bodi! Ne je mogoče popisati, kak veliko veselje je napunilo zburkana srca apoštolor. Skriti so bili pred nevoščenenimi i krvoželjnimi židovi, pa so si na skrivnom pogovarjali, kaj si naj začnejo brezi Jezusa, šteroga itak več ne bo, ar so ga židovje na križi vmorili. V tom pa glejte! Naenkrat se samo zasveti cela soba, in čeravno so dveri zaklenjene, se prikaže Jezus, i ves lübeznivi pogleda presstrašene Apostole, rekoč: Mir vam bodi!

Tak se dogaja tüdi z nami. Gda mislimo, ka je vse zgübleno, gda se nam vidi, ka se je celo stvarstvo zakunolo proti nam, gda ne vemo več kam bi se obrnoli za pomoč i tolažbo, tedaj se Jezus približa našim düšam in skrivnostno pravi: Mir vam bodi!

Prijaznost.

Sam sv. Düh nami pravi: Edna prijazna reč vkroti neprijatele in si pomnoži prijatele; prijaznost prihaja v obilnosti iz vüst pobožnoga človeka.

Vsako prijazno delo rodi moč nad drugimi.

— Ki prijazno govori, seme lübavi sadi.

— Lübezen brezi prijaznosti, je cvet brezi diša.

— Cvetlice so lahko lepe, čiravno ne dišeče, nego lepe pa dišeče cvetlice so dvakrat lepe. Oster človek je lahko tüdi dober, nego dober pa prijazen človek je dvakrat dober.

— Prijaznost je cvet človeštva; ki je, ne zadosta človeči. (La Bruyere)

Psalm 52.

Samo norc pravi v svojem srci: Boga ne.

Pokvarjeni pa odürni so postali v svojih hüdobijah i nikoga ne več, ki bi delao dobro.

Bog je pogledao z nebes na človečo deco, da bi vido, či je ešče kakši pameten človek ali ki išče Boga.

Oh, vsi so zablodili in postali pokvarjeni, niti ednoga ne, ki bi delao dobro, niti ednoga.

Ne bodo odprli oči vsi oni, ki delajo hüdobije i požirajo moje lüstvo kak krüh?

Oni ne zovejo Boga; trepetali so tam, gde prvle za nje ne bilo straha.

Bog je razdrobo kosti (čonte) tistim, ki so vsikdar samo to iskali, kak bi se lüdem dopadnoli; osramočeni so bili, ar jih je Bog zavrgeo.

Što da iz Siona rešitev Izraeli?

Gledalo pobožnoga krščenika.

Eden sveti mož si je dao naslikati lepi kep „Ovo Človek“ i ga je držao v svojoj sobici. Pred tem kepom je vsaki den molo in premišlavao moke Jezusove. Poleg njegove sobice je pa stanüvala edna gizdava in svetska gospa, štera gostokrat videvša pobožnoga moža pred kepom, je mislila, da se v gledalo oglejüje, kak je ona delala po cele vöre.

Rada bi vidila njegovo gledalo, nego vkanila se je. Šla je k njemi, ga spitavle, gde ma tisto gledalo, pred šterim ga vidi vsaki den, koliko košta, gde je küpleno itd.

Dober mož jo poslüša, potem začne hvaliti svoje gledalo rekoč: „Takšega gledala malo što ma, kak je moje. Druga gledala nam kažejo naše obraze kakši so, v mojem se pa obraz počasi po časi spreobrne; či je prvle grbav, postane pun, gladek; či je čaren, postane beli, či je bleđi postane rdeči in vse druge nepopolnosti preminejo.“

Žena je od veselja ne znala ka bi delala. Dosta penez njemi je obetala, naj njoj samo oda gledalo.

Zdaj jo zove in jo pela pred žalosten kep „Ovo Človek“ rekoč: „Vidite, to je tisto čüdno gledalo. V to se jaz oglejüjem večkrat po dnevi in si premišlavlem trpljenje Jezusovo, proseč ga, naj se smiluje nad tistimi gizdavimi, ki toliko časa gibijo za svoje oplešanje.“

Gospa je spoznala svojo slabost i poznej živela kak se dostaja kristjani.

Koliko jih lahko osramoti ta dogodbica! Dnevi našega živienja so prešteti, štere nam je smileni Bog dao zato, naj bije preživeli za düšno zveličanje, štero je naš edini cio na zemli. Zato bo nas Bog oster račun terjao od vsake minute.

Glejmo pa gizdave, ka delajo? Cele vöre, cele dneve gibijo za peglanje, šlinganje, pripravlanje in za mnoge druge norosti. Bog vari, da bi njim te što kaj zapovedavao! Vse drugo delo se njim mrzi, vse bi radi na drugoga porinoli. Čütijo v srci, da z tem drugomi krivico delajo, nego misel njihovoga bixsanja vse zadüši. Bog i molitev nemata prostora v takšem srci. Vej Bog sam pravi, da gizdavim proti stoji, kak je to pokazao gizdabim angelom. Molitev takših je tüdi večkrat brez sada, pred Bogom neposlühnjena, ki poslühne samo potrto in ponizno srce, ne pa gizdavca, ali gizdavke, ki zaspi z mišljenjom na svoje fickanje, celo po noči se njemi senja zajtra njemi je prvo v glavi, kak se muje ka, in kak se obleče itd.

Koliko vremena zapravljenoga! Kakša odgovornost jih čaka pred pravičnim Bogom! Denimo si roko na srce, stopimo pred kep ranjenoga Jezusa in spoznamo, kakša norost je gizdost, kakšo krivico delamo drugim, sebi pa najvejšo.

R. J.

Tisk: E. Balkanji Dolnja Lendava.